

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 561 Usque Ad Annum 633

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117832

§.38. S. Eligii initia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66072](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66072)

Regis aliorumque eximiæ Pietatis viro- Sæculum VII
rum largitionibus adjutus ædificavit. A. C. 630.

S. Episcopus, cum vidisset, Fidem in illis Regionibus radices agere, abiit ad Sclavos, ibi Evangelium annunciaturus; illi enim populi, nuper ex Septentrione advecti, non exiguam Germaniæ partem armis sibi subjiciebant. Igitur trajecto Danubio his Barbaris Fidem liberrime prædicavit, sperans, se Martyrii Coronam consecuturum; cum vero ferme nihil efficeret, ad Gregem suum rediit.

§. XXXVIII.

S. *Eligii Initia.*

Jam de duobus Viris Laicis, eximiæ Pietatis, Dadone & Eligio, in Regia Dagoberti spectatissimis loquamur. Senior vit. ap. Sur. I. Doc. &c. to. 5. Spic. p. 147.
erat Eligius, Lemovici natus ex Familia, longam Majorum Christianorum seriem numerante, & sine dubio Romana, quod Nomen ejus Latinum Eligius, & parentis ipsius Eucharius, probant. Is filium Doctrina Religionis a se optime institutum, cum singularem in puero industriamprehendisset; viro eximio, cui nomen Albo, Aurifici, & Rei Monetariæ Lemovici Præfecto tradidit, quam artem Eligius brevi tempore addidit. Nata occasione in Franciam, id est, in illam partem, quæ ultra Ligerim posita est, venit,

A a a 5

ubi

Sæculum VII ubi domum Bobbonis Regis Clotarii II.
A. C. 630. Thesauris præfecti frequentans, illius regimini se subiecit. Porro cum Rex cuperet construi sibi solium magnificum auro gemmisque coruscans, & Artificem in Regia non haberet, qui tale perficeret, quale ipse mente conceperat, Bobbo Eligii mentionem injecit. Cujus nomine audito lætus Rex, experimentum artis illius capere statuit, & Bobboni magnam auri vim tradidit, huic operi adhibendam. Eligius Sedem sedulo elaboratam attulit Regi, qui professus, expectationi suæ satisfactum fuisse, operis elegantiam palam laudavit, atque Artificem digno præmio donari præcepit. Ecce autem! statim Eligius ablato operimento & alterum solium primo simillimum ostendit, dicens, istud se ex auro sibi dato, quod superfluum erat, perfecisse. Rex fidem, & industriam admiratus, cum præterea festivum ingenium placeret, Regia amicitia & familiaritate dignatus est juvenem. Post hæc ipse Eligius rem Monetariam curavit, hodieque ipsius Nomen in quibusdam nummis aureis Parisiis sub Rege Dagoberto & Clotario filio ejus cufis conspicitur.

Le Blanc.
hist. mon. p.
p. 50. 54.

vit. c. 7.

S. Eligius, ubi ad ætatem maturam pervenit, ut Conscientiæ suæ quieti consulere, coram Presbytero omnia, quæ ab infantia commiserat, confessus, rigi-
 dam

dam sibi ipsi Pœnitentiam injunxit. Hoc Sæculum VII
 primum est, quod sciam, Confessionis A. C. 630.
 generalis exemplum. Clotario defun-
 cto tanta fuit Eligii apud Regem Dago-
 bertum Auctoritas, ut invidiam impro-
 borum, quorum machinationibus forte
 pectus objiciebat, in se concitaverit.
 Interim varia artis suæ opera auro gem-
 misque fulgentia jubente Rege elabora-
 bat. Mancipium habebat de Gente Sa-
 xonum nomine Tillonem, cujus mores
 ad Pietatem formavit successu usque a-
 deo felici, ut vir magnus evaserit, sub
 Nomine S. Theavii notus, quem Eccle-
 sia septimo Januarii colit. S. Eligius
 manibus laborans semper librum ante
 oculos suos apertum inspiciebat, ut si-
 mul in Lege Divina erudiretur. Cir-
 cum parietes plurimi libri erant asseri-
 bus impositi, præsertim S. Scriptura, quam
 post Psalmidiam & Orationem legere
 solebat, & aliqui ex ejus familia Officium
 Canonicum diu noctuque cantabant.
 Inter illos numerantur Baldericus ejus
 Libertus, Tituanus ei a Cubiculis, na-
 tione Suevus, qui Martyrii coronam ad-
 eptus est, Buchinus, qui antea Paganus,
 deinde Abbas Ferreriensis fuit, Martinus
 Andreas & Joannes, quos Vir Sanctus
 Clericis adscribi curavit. E superiore
 cubiculi tabulato multæ Sanctorum Re-
 liquiæ pendebant, sub quibus oraturus
 super

c. 9.

c. 10.

S. Eligius.

Act. Ben. to.
2. p. 994.

c. 12.

c. 8.

Sæculum VII
A. C. 630.

super cilicium se prosternebat, & interdum in illo corporis habitu tota nocte perseverabat. Post Orationem, ut animum relaxaret, Psalmos cantabat. Mox lectionem repetebat, quam sæpe Calum intuendo, suspirando, & flendo interrompebat, nam Donum lacrymarum acceperat. A Rege vocatus, etiamsi famuli ab eo missi urgerent, prius tamen non ibat, quam Opera Pietatis, quibus adfueverat, absolvisset. Nunquam pedem domo efferebat, nisi prius orasset, & signum Crucis formasset, & reversus iterum ante omnia orabat.

Eligius magna erat statura, facie amœna, colore rubicundo, & crispis capillis. Simplicitas & prudentia ex aspectu elucebant. Initio vestibus induebatur opulentiam suam prodentibus, non nunquam holosericis totis, quamvis ipsius ætate rara esset illa materia, & interulis auro intexto nitentibus. Cingula quoque & crumenæ auro gemmisque splendebant; at postea in via virtutum Christianarum ulterius progressus, his ornamentis in pauperes erogatis, vilissimo cultu incedebat, & sæpius fune cinctus conspiciebatur. Rex ei semel iterumque isto habitu ad se venienti vestes sibi ipsi detractas cingulumque donavit. Eleemosynas in pauperes spargebat immensas, & quæcunque a Regis beneficentia

tia obtinebat, egentibus dabat. Quando advena forte quærebat, ubi Eligius habitaret, respondebant: *In illam plateam te confer, & invenies in domo, quam plurimi pauperes circumstant.* Quocunque procederet, pauperum turba euntem sequebatur; dabat vero vel ipse vel per manus famuli domestici petentibus pecuniam & alimenta. Multos quotidie domi pascebat, quibus serviebat manibus suis, comedens deinde, quod supererat. Vinum & carnem pauperibus præbebat, quamvis ipse his nunquam uteretur. Sæpe jejunium per biduum triduumve continuabat, & non nunquam hora audita & mensa strata nihil supererat, quod suis pauperibus apponeret, quod prius omnia distribuisset; sed spem suam ponebat in Dei Providentiam, quæ ei per Regis aut aliorum piorum hominum largitatem semper succurrit. Corpora illorum, qui supplicio ultimo affecti fuerant, sepeliri curabat.

S. Eligius flagrantissima Charitate captivos redimebat. Quando ad ejus notitiam deveniebat, mancipium alicubi esse venale, promptissime illuc se conferebat, imo etiam quinquaginta aut centum una emptione liberabat, præsertim Saxones, qui turmatim vendebantur. His Vir Sanctus libertate donatis optionem faciebat; ad suos redirent, manerent

Sæculum VII
A.C. 630.

c. 11.

c. 22.

c. 31.

c. 10.

rent

Sæculum VII rent apud se, vel Monasteria ingrederen-
A. C. 631. tur, atque istorum maximam gerebat
 c. 15. 16. curam. Duo Monasteria celeberrima,

Abt. Ben. to.
 I. p. 1091.

unum prope Lemovicum, alterum prope
 Parisios fundavit. Primum est Monaste-
 rium Soliniacense, in quod Monachos
 Luxovio evocatos sub Regimine S. Re-
 macli, post hæc Episcopi Trajectensis,
 induxit, Abbas vero Luxoviensis roga-
 tus, ut hujus Monasterii curam gereret,
 & Monachos ad Regulam servandam
 compelleret. Porro S. Eligius a Rege
 obtinuit, ut Monasterio fundum, in quo
 ædificatum erat, donaret, id enim ex
 Charta Cessionis, anno Dagoberti deci-
 mo, nempe 631. data dispicimus. Hæc
 Congregatio brevi tempore usque adeo
 aucta est, ut centum quinquaginta Mo-
 nachos ex diversis Regionibus in ea nu-
 merare esset, qui varias artes mechani-
 cas excolentes Regulam exacte serva-
 bant. S. Eligius omnia, quæcunque
 poterat, huic Monasterio conferens, se
 ipsum illo recipere cogitabat; sed Dei
 Providentia aliud de eo decreverat. Re-
 gula in eo Monasterio ad vota stabili-
 ta, aliud Monasterium Virginum Parisiis
 fundavit in Domo, quam a Rege dono
 acceperat, & rigidam invexit Disciplina-
 nam. Congregatis ibi trecentis puellis
 partim mancipiis suis, partim nobili ge-
 nere in Francia natis Abbatissam dedit

vit. 6. 17.

S. Au-

S. Auream. Diu hæc Abbatia a S. Eligii Sæculum VII
 Nomine dicta stetit; sed tandem Redi- A. C. 631.
 tus illi Mensæ Episcopali Parisiensi adje-
 cti, & Domus Presbyteris, quos Barna-
 bitas vocant, tradita. Item extra Ci-
 vitem Cœmeterium pro Monialibus,
 & Ecclesiam S. Paulo dedicatam, ædifi-
 cavit, unde amplissima Parochia origi-
 nem traxit. Artem suam eo impendit,
 ut multorum Sanctorum Lipsantheas
 auro & gemmarum nitore ornaret, sci-
 licet, S. Germani Parisiensis, S. Severini,
 S. Piati, S. Quintini, S. Luciani, S. Ge-
 novesæ, S. Columbæ præter multas alias;
 industria vero singulari Sepulchra S. Mar-
 tini Turonensis & S. Dionysii Parisiensis
 decoravit, Rege Dagoberto sumptus sup-
 peditante, qui præterea in S. Martini ho-
 norem rogatus a S. Eligio Ecclesiæ Tu-
 ronensi omnes illius Civitatis redditus pu-
 blicos donavit, & Episcopo Comitem
 ibi datis litteris constituendi jus con-
 cessit.

c. 18.

c. 32.

S. Eligius etiam Miraculis claruit.
 Cum in Ecclesia S. Dionysii nocte Fe-
 stum Diem præcedente esset, virum mem-
 bris omnibus captum suis precibus sana-
 vit; sed hanc Gratiam S. Martyri in ac-
 ceptis referebat. In Ecclesia S. Germa-
 ni Parisiis homini annis novem claudo,
 & alteri in Gamaciensi Vico, item cœ-
 co in ponte Parisiensi, eleemosynæ loco
 petenti

c. 23.

c. 26.

c. 29.

Sæculum VII petenti, ut signum Crucis super oculos
A. C. 631. suos faceret, corporis salutem reddidit.

§. XXXIX.

*Monasteria in Territorio Bri-
nensi.*

Sancto Eligio amicorum carissimus erat S. Ovenus, seu Audoenus, alio nomine Dado, Filius Autarii seu Aldecarii, Viri inter Francos nobilissimi, in Territorio Briano habitantis, qui S. Columbanum, ut retulimus, in domum suam suscepit. Is alterum quoque habens filium nomine Adonem, utrumque ad Regiam Clotarii misit, ubi Dado, cum in amicitiam S. Eligii venisset, ipsius exemplo incitatus mundum contempsit, & unacum Fratre suo propositum concepit totum se Deo consecrandi. Ado haud diu post, quod sibi proposuerat, opere complevit; nam fundatum in agro suo, quem in ora ad Matronam possidebat, Monasterium Jovariense, quod tunc *Jotrum* dictum, opibus suis locupletavit, magnam Congregationem sub Regula S. Columbani collegit, & se in illud recepit. Credibile est Adonem duo Monasteria condidisse, unum virorum & alterum Virginum, quod secundum hodieque stat, habuitque primam Abbatissam S. Theodechildem S. Agilberti, postea Episcopi Parisiensis, Sororem.

S. Oveni

Sup. n. 7.
Joan. vit.
col. c. 50.
Aud. vit.
Elig. c. 8.

vit. S. Agili.
to. 2. Act.
Ben. p. 321.

Ibid. p. 486.